

28. évközi vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai, felolvasásra kerülő evangéliumi szakasz a Lukács evangéliumának egy gyöngyszeme. Ha valamelyik folyóirat sportrovatának lennék az írója, a mai evangéliumot ezzel a címmel közölném: "9:1", azaz a hálátlanság 9:1 arányban legyőzte a hálát. Mennyire igaz! Mondjuk. Mennyire általános az emberi hálátlanság. A történet még érzelmi világunkat is megmozgatja, lelkiismeretvizsgálatra, vétkeink megbánására késztet.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy a teremtett világ javaiért, amellyel megajándékozol bennünket nap, mint nap, soha nem mondunk köszönetet. Uram, irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy kötelességeiket teljesítő testvéreinknek nem mondunk soha köszönetet. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy Tőled mindig csak kérünk, s a kapott jókért pedig elfelejtünk hálát adni. Uram, irgalmazz!

Evangélium után.

Az imént felolvasott evangéliumból megismétlek két rövid részletet. Az egyik: „Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, hangos szóval dicsőítette Istent, arcra borult Jézus lába előtt, és hálát adott neki. **És ez az ember szamaritánus volt.**

A másik: Jézus megkérdezte: „Nemde tízen tisztultak meg? Hol maradt a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszajött volna, hogy hálát adjon Istennek, csak ez az idegen?”

Aztán hozzá fordult: „Kelj fel és menj! **Hited meggyógyított téged.**”

Ebben a történetben sok tanulság van a számunkra.

Elsőként azt vegyük észre, hogy a tíz bélpoklos hittel kér segítséget Jézustól. Így szólnak a Mesterhez: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! Jézus válaszként elküldte őket a papokhoz, hogy mutassák meg magukat, hogy meggyógyultak.

Nem azonnal tisztultak meg Jézus szavaira, hanem útközben gyógyultak meg. Miért fontos ezt megjegyezni? Mert látnunk kell, hogy Jézus szavaiban bízva, hittel indultak el a papokhoz, még bélpoklosan. Nem kérdezték Jézustól: Miért mutassuk meg magunkat a papoknak, hiszen még mindig betegek vagyunk? Ha ezt tették volna, soha nem tapasztalhatták volna meg a gyógyulásukat. Készséggel teljesítették Jézus kérését. Hittel indultak el a papokhoz, nem a testükre tekintve. A testükön még nem volt látható a gyógyulás, mégis elindultak, mintha már nem lennének betegek.

Amikor hitben cselekedtek, útközben gyógyultak meg. Tanulságos példa ez a számunkra is. Mert figyelmeztet bennünket is arra mutatja, hogy Jézus szavait, tanítását feltétel nélkül, hittel kell elfogadnunk, és a szerint cselekednünk. Orvosok mondják, hogy könnyebb azt a beteget meggyógyítani, aki hisz, mint azt, aki nem hisz. Nemzetünk meggyógyítása is könnyebb lenne, ha hívő lenne.

Arra is fel kell figyelnünk a történetben, hogy a tíz bélpoklos közül **csak kilenc volt zsidó** származású, a tizedik szamaritánus. A baj, a

betegség összehozta őket. De a gyógyulás után már ismét szétváltak útjaik. A hálaadásban már nem voltak egyek. Külön utat jártak.

Mert abban az időben a törvény szerint kizárólag a zsidó népnek volt joga a gyógyulásra. **Nehogy már mi keresztények is ilyen felfogásúak legyünk.** Ne higgyük, hogy bennünket, keresztényeket különleges privilégiumok illetnek meg. Főleg ne higgyük azt, hogy a nem keresztények nem is tehetnek Istennek tetsző tetteket.

A történetnek van **egy másik** nagy tanulsága: az emberek a gyógyulást követően elfelejtenek hálát adni Istennek. Úgy néz ki, hogy az emberiséggel egyidős a hálátlanság. s egyre ismeretlenebb a hála. Azt még csak kimondjuk, igaz nem mindig és nem mindenkinek, hogy "köszönöm". Az ilyen udvariassági köszönöm, önmagában nem elég. Mivel mindenkor van másoknak, sokaknak, köszönni valónk, állandósulnia kellene bennünk a hálás lelkületnek. Sajnos, sokan ennek az ellenkezőjét gyakorolják. Ki is mondják: "Nem szeretek senki lekötelezettje lenni."

Pedig, ha gondolkodunk, rájövünk. Mi állandó jelleggel egymásra vagyunk utalva, egymás munkája nélkül létezni sem tudnánk. Hálásnak lenni csupán annyit jelent, mint elméletben és gyakorlatban elismerni ezt a realitást. Állandóan sok köszönnivalónk van, egymásnak Sok köszönni valónk van édesanyánknak, azért, hogy nem oltatta ki életünket, és áldozatos szeretettel felnevelt bennünket. Szüleinknek, akik testvérekkel ajándékoztak meg bennünket.

Köszönnivalónk van testvéreinknek, nagyszüleinknek, rokonainknak, hitvestársainknak, gyermekeinknek, barátainknak. Munkatársainknak, busz, villamos és metróvezetőnek. És még felsorolhatatlan sokan másoknak.

És amiről leginkább megfeledekezünk. Köszönnivalónk van a mindenünket teremtő és Gondviselő Istenünknek. Iránta érzett hálánk abból a felismerésből fakad és erősödik meg, hogy életünk nem más, mint a teremtő és gondviselő Istenünk ajándékainak sorozata. Semmi mással nem fizethetünk értük, csak hálás köszönettel!

Ha rokkantat látok, ha vakkal találkozom, ha süketnémákat fedezek fel a járókelők között, ha kocsi-ban közlekedő mozgássérült elöl térek ki a járdán. Ha utolsó fillérét is alkoholra költő hajléktalan nyújtja felém markát. Ha nevüket megmondani sem tudó, szellemileg leépülő embertestvérekkel kell szót értenem. S nálam fiatalabbat kell utolsó útjára kísérem. És ki tudja még, hogy mennyi más jelenség tudatosítja bennem nap, mint nap, hogy életem minden pillanata és tartozéka a Jóistentől kapott ajándék, sőt már maga a puszta létem "életem" is.

Őseink, amikor szentmisére indultak azt mondták: Megyünk hálát adni. Mi másért jövünk mi is e templomba, szentmisére, mint hálát adni? Mert valóban méltó, és igazságos, illő és üdvös, hogy mindig és mindenütt hálát adjunk Szentséges Atyánk néked, szeretett Fiad Jézus Krisztus által.

Ámen

F. F.